

VESTRE LANDSRET DOM

afsagt den 7. februar 2024

Sag BS-19396/2023-VLR
(12. afdeling)

Julius Sämann Ltd.
(advokat Henrik Saugmandsgaard Øe)

mod

Ankenævnet for Patenter og Varemærker
(advokat Maiken Toftgaard)

Sø- og Handelsretten har den 17. marts 2023 afsagt dom i 1. instans (sag BS-29589/2021-SHR).

Landsdommerne Astrid Bøgh, Kim Rasmussen og Rikke Jørgensen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, Julius Sämann Ltd., har gentaget sin påstand for Sø- og Handelsretten om, at Ankenævnet for Patenter og Varemærkers afgørelse i AN 2021

0002 vedrørende varemærkeansøgning VA 2019 01250 omgøres, således at varemærket nægtes registreret for "æteriske olier, parfumeret eau de toilette, dufte til personlig brug, duftspredere til rum, duftpinde til luft, parfumevarer og parfumerede olier" i klasse 3 og "parfumerede stearinlys" i klasse 4.

Julius Sämann Ltd. har nedlagt subsidiær påstand om, at Sø- og Handelsrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved Sø- og Handelsretten.

Indstævnte, Ankenævnet for Patenter og Varemærker (herefter Ankenævnet), har påstået stadfæstelse, subsidiært at sagen hjemvises til behandling ved An-

kenævnet og mere subsidiært hjemvisning til behandling ved Sø- og Handelsretten.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for landsretten fremlagt afgørelse af 6. februar 2020 (I ZB 21/19) fra den tyske Bundesgerichthof (BGH) og afgørelse af 12. august 2022 29 W (pat) 2/22 fra den tyske Bundespatentgericht (BPatG).

Afgørelserne er forelagt for landsretten i en tysk, engelsk og dansk udgave. Parterne og landsretten har taget udgangspunkt i den engelske udgave ved behandlingen af sagen.

Af afgørelsen af 6. februar 2020 (I ZB 21/19) fra Bundesgerichthof fremgår følgende af præmis 66-69 i den engelske oversættelse:

“ ...

66 According to the case-law of the ECJ and the BGH, when assessing the similarity of the signs, the opposing signs must each be considered as a whole and their overall impression compared ... The average consumer normally perceives a mark as a whole and does not proceed to analyse its various details ... Accordingly, the signs at issue must each be examined as a whole in the comparison, taking into account, in particular, their distinctive and dominant components...

67bb) The BPatG did not carry out this examination. Rather, it excluded parts of the signs from the comparison of the signs and only included the last letters of the opposition marks and the contested mark in the comparison of the signs. This is not in line with the case law of the ECJ and the Senate.

68(1) The relevant criteria for the existence of a likelihood of confusion are to be determined uniformly throughout the Union. The provision of Section 9 I No. 2 MarkenG old goes back to the provision of Article 5 I letter b of Directive 2008/95/EC (Trade Mark Directive old), which is contained unchanged in the new version of the Trade Mark Directive (Directive [EU] 2015/2436). Both Directives express in Recital 10 that it is indispensable for the functioning of the internal market that registered trade marks enjoy uniform protection under the laws of all Member States... The assessment of the similarity of the signs must also be carried out in accordance with the Directive. Differences in factual findings across the European Union must not be based on the fact that national courts apply different legal standards...

69(2) Accordingly, it is not permissible to interpret national law in such a way that, as a result, an element of a composite mark or part of a unitary sign is excluded from the examination of the similarity of the signs because of its descriptive character or because of its lack of distinctive character... Such an exclusion could lead to an incorrect assessment of both the similarity of the conflicting signs and the distinctiveness of the earlier mark, resulting in an altered overall assessment of the likelihood

of confusion. The factors to be taken into account when assessing the likelihood of confusion are interdependent, the aim being to ensure that the global assessment of the likelihood of confusion is as far as possible consistent with the actual perception of the relevant public... If, when assessing the similarity of the signs, descriptive elements were excluded from the comparison from the outset, the factor of the similarity of the marks would be neutralised in favour of the factor of the distinctive character... As a result, the original distinctiveness of a trade mark would be taken into account several times in the context of the factors of the confusion assessment. It cannot be assumed a priori and in general that the descriptive elements of conflicting signs are to be excluded from the assessment of their similarity... It is true that the descriptive, non-distinctive or weakly distinctive elements of a composite mark generally carry less weight in the examination of similarity between signs than the elements with a more distinctive character, which are also more likely to dominate the overall impression created by that mark... However, the overall impression of each sign must be determined according to the particular circumstances of the specific case. No general presumptions apply...

If the earlier mark and the sign applied for coincide only in a weakly distinctive or descriptive element for the goods or services in question, this will often lead to a finding that there is no likelihood of confusion. However, a finding of likelihood of confusion may be difficult because of the interdependence of the two signs..."

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget og uddybet deres anbringender for Sø- og Handelsretten for så vidt angår risiko for forveksling og utilbørlig udnyttelse, jf. varemærkelovens § 15, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, nr. 1.

Julius Sämann Ltd. har for landsretten herudover navnlig gjort gældende, at de danske domstole skal foretage en fuldstændig og intensiv prøvelse af forvaltningsafgørelser i varemærkesager som følge af EU-Domstolens praksis. Sø- og Handelsretten har ifølge dommens præmisser ikke foretaget sin egen vurdering af alle relevante faktorer, men alene forholdt sig til, om der forelå et sikkert grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets vurdering efter varemærkelovens § 15, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, nr. 1. Dommen er derfor behæftet med en alvorlig retlig fejl.

Det følger således blandt andet af EU-Domstolens dom af 4. marts 2020 i sag C/328/18 P, præmis 35-38, at retten skal foretage sin egen vurdering af ligheden mellem de omtvistede tegn, hvis denne lighed er omtvistet for retten. Kravet om helhedsvurdering er omtalt i samme doms præmis 57. Det fremgår heraf, at spørgsmålet, om der foreligger en risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed, ifølge Domstolens faste praksis skal bedømmes ud fra en helhedsvurdering under hensyntagen til alle de relevante faktorer i den foreliggende sag, herunder bl.a. graden af lighed mellem de omtvistede tegn og mellem de om-

handlede varer eller tjenesteydelser og intensiteten af det ældre varemærkes renommé samt graden af dets særpræg, iboende eller opnået ved brug.

Det følger videre af EU-Domstolens dom af 18. december 2008 i sag C-16/06 P, præmis 47-48, at retten ikke er bundet af en fejlagtig bedømmelse, som appelkammeret har foretaget af de faktiske omstændigheder, men derimod er kompetent til at undersøge appelkammerets vurdering af ligheden mellem de omtvistede tegn, når dette er anfægtet.

Danske domstoles praksis om en tilbageholdende prøvelse kan ikke opretholdes i varemærkeretlige sager, da en sådan tilbageholdenhed umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør, at indehaveren af et EU-varemærke kan opnå den retsstilling, der er tilsigtet med varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1, litra b, og artikel 5, stk. 3, litra a.

Det vil også stride mod Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, jf. artikel 47 om retten til effektive retsmidler, hvis en indehaver af et ældre varemærke ikke kan få en indgående domstolsprøvelse i en sag som den foreliggende.

At der foretages en fuldstændig prøvelse af varemærkemyndighedernes praksis i andre EU-lande, fremgår af afgørelsen af 6. februar 2020 fra den tyske Bundesgerichtshof. Det støttes tillige af den efterfølgende afgørelse af 12. august 2022 fra den tyske Bundespatentgericht.

Det varemærkeretlige område er EU-harmoniseret, og de tyske domstole er opmærksomme på, at prøvelsen af vurderingen af forvekslelighed skal være ensartet i EU. Den tyske Bundesgerichtshof har ikke fundet anledning til at stille præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen herom i afgørelsen fra den 6. februar 2020 og har således fundet EU-retten klar på dette punkt.

De tyske domme har væsentlig betydning for behandlingen af sagen, da landsretten ikke kan stadfæste Sø- og Handelsrettens dom på grund af den afvigende tyske højesteretspraksis uden at forelægge problemstillingen for EU-Domstolen ved præjudicielle spørgsmål, jf. EU-Domstolens dom af 6. oktober 2021 i sag C-561/19, (Cilfit II-sagen), præmis 39-41 og 47.

Det bestrides, at EU-Domstolens dom af 29. juni 2023 i sag C-211/22, præmis 55, er relevant for vurderingen af nærværende sag. Dommen vedrører de nationale domstoles bevisbedømmelse og bevisniveau. Det kan ikke udledes af denne dom, at den tilbageholdende prøvelse kan opretholdes.

Udpegningen af Sø- og Handelsretten som varemærkedomstol i første instans efter varemærkelovens § 43 a indebærer, at retten er i besiddelse af den nød-

vendige sagkundskab til at foretage en fuldstændig prøvelse af Ankenævnets kendelse i en sag som denne om indsigelse. Sø- og Handelsretten er således enekompetent til i første instans at behandle sager om krænkelse af EU-varemærker efter varemærkeforordningens artikel 9, stk. 2, litra b og c, der er identiske med varemærkelovens § 15, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, nr. 1.

I sager om krænkelse af varemærker sker der en tilbundsgående domstolsprøvelse. En tilbageholdende prøvelse i sager om indsigelse kan medføre, at en indehaver af et varemærke, der ikke får medhold ved myndighederne, er henvist til at anlægge en sag om krænkelse for at få en tilbundsgående prøvelse. Det er både retssikkerhedsmæssigt og procesøkonomisk betænkeligt. Det vil desuden medføre risiko for en uensartet retstilstand på varemærkeområdet, som er i strid med formålet med varemærkedirektivet, jf. præambelens (3), (5), (10) og (12).

Ankenævnet for Patenter og Varemærker har for landsretten til støtte for påstanden om frifindelse navnlig anført, at danske domstole generelt er tilbageholdende med at tilsidesætte administrative myndigheders skønsmæssige afgørelser, medmindre der er det fornødne sikre grundlag herfor. Dette fremgår blandt andet af UfR 2023.3601 H, hvorefter prøvelsen af konkurrencemyndighedernes afgørelser i sager som den foreliggende fuldt ud omfatter det faktuelle grundlag og retsanvendelsen, mens tilsidesættelse af vurderinger, der i det væsentlige bygger på et konkurrencemæssigt skøn, forudsætter et sikkert grundlag.

Den udviklede retspraksis herom finder også anvendelse på det varemærkeretlige område, jf. f.eks. UfR 2020.715 V.

I mangel af EU-retlige bestemmelser om prøvelsesintensiteten for så vidt angår administrative myndigheders afgørelser på det varemærkeretlige område tilkommer det i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat at fastsætte bestemmelser eller fastlægge praksis herom i sin interne retsorden. Dette skal dog ske under hensyntagen til overholdelse af ækvivalens- og effektivitetsprincippet, jf. blandt andet EU-Domstolens dom af 29. juni 2023 i sag C-211/22, præmis 55. Den enkelte medlemsstat kan herefter fastsætte sådanne bestemmelser, dog på den betingelse, at disse ikke må være mindre gunstige end dem, som regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (effektivitetsprincippet).

Det er ikke umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, man er tillagt i henhold til EU-retten, alene fordi domstolsprøvelse af en afgørelse fra en administrativ myndighed ikke giver mulighed for fuldstændig

kontrol af disse afgørelser, jf. EU-Domstolens dom af 6. oktober 2015, præmis 53 og 58.

Der må i den forbindelse lægges særlig vægt på den administrative myndigheds sagkundskab i varemærkeretlige sager. Ankenævnet er sammensat af medlemmer, som opfylder betingelserne for at kunne beskikkes til landsdommer og i øvrigt af medlemmer, som besidder den bedst mulige sagkundskab vedrørende blandt andet varemærker, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 892 af 21. september 2009.

Det bestrides, at det af EU-Domstolens dom af 4. marts 2020 i sag C/328/18 P eller af EU-Domstolens praksis i øvrigt kan udledes, at retten skal foretage en fuldstændig prøvelse af Ankenævnets afgørelse. Dette kan heller ikke udledes af de tyske afgørelser fra henholdsvis Bundesgerichtshof af 6. februar 2020 og Bundespatentgericht af 12. august 2022.

Den danske praksis er derfor ikke i strid med effektivitetsprincippet og udgør ikke en begrænsning i de rettigheder, der anerkendes ved Den Europæiske Unions Charter artikel 47.

Det forhold, at Sø- og Handelsretten er udpeget som varemærkedomstol i 1. instans, jf. varemærkelovens § 43 a, er heller ikke til hinder for Sø- og Handelsrettens praksis i indsigelsessager, hvorefter det kræver et sikkert grundlag at tilsidesætte Ankenævnets skøn. I disse tilfælde har sagen undergået en grundig behandling ved to administrative instanser forinden i modsætning til sager om krænkelse af en varemærkerettighed. Der er i øvrigt ingen holdepunkter for at antage, at udfaldet af sammenligningen mellem to varemærker i praksis falder forskelligt ud i de to typer af sager.

Sø- og Handelsretten har i dommen forholdt sig til Ankenævnets skønsmæssige vurderinger og anvendt varemærkelovens bestemmelser korrekt. Sø- og Handelsretten har ikke begået retlige fejl, der kan føre til en ændring eller ophævelse af dommen.

Hvis landsretten finder, at der er det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets vurdering, bør sagen i første række hjemvises til behandling i Ankenævnet. Hvis landsretten samtidig finder, at den retlige prøvelse af Ankenævnets skønssudøvelse ikke er begrænset til en undersøgelse af, om skønnet er udøvet inden for den korrekte retlige ramme med inddragelse af relevante og fornødne oplysninger, bør sagen i det mindste hjemvises til Sø- og Handelsretten under henvisning til to-instansprincippet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

Ankenævnet stadfæstede ved kendelse af 10. juni 2021 Patent- og Varemærkestyrelsens afgørelse af 5. november 2020 om, at Julius Sämann Ltd.'s trævaremærker ikke var til hinder for registrering af blandt andet SKANDINAVISK SR ApS' VA 2019 01250 . Ved Sø- og Handelsrettens dom blev Ankenævnet frifundet for Julius Sämann Ltd.'s påstand om, at VA 2019 01250 nægtes registreret for "æteriske olier, parfumeret eau de toilette, dufte til personlig brug, duft-spredere til rum, duftpinde til luft, parfumevarer og parfumerede olier" i klasse 3 og "parfumerede stearinlys" i klasse 4.

Sagen for landsretten drejer sig i første række om, hvorvidt Sø- og Handelsretten efter EU-retten er forpligtet til at foretage en fuldstændig prøvelse af Ankenævnets kendelse og dermed også Ankenævnets skønsmæssige vurderinger. I anden række vedrører sagen spørgsmålet, om Julius Sämann Ltd.'s træfigurmærke er til hinder for registrering af varemærkeansøgning VA 2019 01250 efter varemærkelovens § 15, stk. 3, nr. 1, og § 15, stk. 1, nr. 2.

Sø- og Handelsrettens begrundelse

Sø- og Handelsretten har indledningsvist anført, at rettens prøvelse af spørgsmålet, om varemærkelovens § 15, stk. 3, nr. 1, og § 15, stk. 1, nr. 2, er til hinder for registrering, fuldt ud omfatter det faktuelle grundlag og retsanvendelsen, mens en tilsidesættelse af Ankenævnets skønsmæssige vurderinger forudsætter et sikkert grundlag.

Sø- og Handelsretten konstaterer herefter, at der ved vurderingen af lighed efter § 15, stk. 3, nr. 1, skal foretages en helhedsvurdering under hensyntagen til alle relevante faktorer, herunder graden af lighed mellem de omtvistede varemærker og intensiteten af det ældre varemærkes renommé med henvisning til EU-Domstolens dom af 27. november 2008 i C-252/07.

Sø- og Handelsretten konstaterer endvidere, at Ankenævnet traf sin afgørelse på det retligt relevante grundlag og med inddragelse af de relevante og fornødne faktiske oplysninger.

Det fremgår herefter, at Sø- og Handelsretten har foretaget en sammenligning af figurmærkernes konkrete udformning og har fundet, at der ikke er det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets afgørelse.

Afslutningsvist har Sø- og Handelsretten vurderet, at der ikke ses at være risiko for forveksling mellem varemærkerne efter § 15, stk. 1, nr. 2.

Sø- og Handelsretten har selvstændigt under medvirken af sagkyndige domme foretaget en sammenligning mellem de to varemærker og foretaget sin egen

vurdering af, om der var grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets skøn i forbindelse med den prøvelse, Ankenævnet foretog efter § 15, stk. 3, nr. 1, og § 15, stk. 1, nr. 2. Sø- og Handelsretten har hermed ikke alene i sin begrundelse henvist til, at der ikke foreligger et sikkert grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets kendelse.

Det er på denne baggrund, landsretten skal vurdere, om Sø- og Handelsretten i den foreliggende sag har foretaget den vurdering efter EU-retten, som Sø- og Handelsretten er forpligtet til.

Prøvelsen efter EU-retten

Julius Sämann Ltd. har for landsretten gjort gældende, at det følger af praksis fra EU-Domstolen, herunder Domstolens dom af 4. marts 2020 i sag C-328/18 P (navnlig præmisserne 38 og 57) og Domstolens dom af 18. december 2008 i sag C-16/06 (navnlig præmisserne 47-48), at Sø- og Handelsretten er forpligtet til at foretage en fuldstændig og intensiv prøvelse af Ankenævnets afgørelse, og at dommen i mangel heraf er behæftet med en retlig fejl. Til støtte herfor har Julius Sämann Ltd. endvidere særligt henvist til Tysklands Bundesgerichtshofs dom af 6. februar 2020 I ZB 21/19 (navnlig præmisserne 66-68).

Det er ubestridt, at varemærkelovens § 15, stk. 1, nr. 2, og § 15, stk. 3, nr. 1, skal fortolkes EU-konformt i overensstemmelse med varemærkedirektivet (Direktiv (EU) 2015/2436) og varemærkeforordningen (Forordning (EU) 2017/1001).

Der foreligger ikke EU-retlig regulering om den prøvelsesintensitet, som administrative myndigheder eller de nationale domstole skal foretage på varemærkeområdet.

Det ses alene at følge af de påberåbte afgørelser, at ankeinstansen ikke er bundet af fejl begået ved underinstansens prøvelse af skønnet over varemærkernes lighed, og at den kan sætte sit eget skøn i stedet, hvis ankeinstansen finder grundlag for at tilsidesætte underinstansens skønsmæssige vurdering som led i helhedsvurderingen af alle de relevante faktorer i den konkrete sag.

Tilsvarende var Sø- og Handelsretten ikke afskåret fra at lægge vægt på omstændigheder, der ved en fejl ikke måtte være inddraget af Ankenævnet, ligesom Sø- og Handelsretten ikke var afskåret fra at foretage en anden vurdering af varemærkernes lighed, sammenhæng og forvekslelighed efter § 15, stk. 1, nr. 2, og § 15, stk. 3, nr. 1. Sø- og Handelsretten fandt imidlertid, at alle relevante oplysninger var inddraget, og – efter selv at have foretaget en helhedsvurdering af varemærkerne – at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets skøn.

Det følger i øvrigt af Domstolens dom af 6. oktober 2015 i sag C-71/14 (navnlig præmis 58), at det fuldt ud er i overensstemmelse med EU-retten, at domstolene udviser tilbageholdenhed i prøvelsen af forvaltningsmyndighedernes skøn, forudsat at domstolen har mulighed for effektiv anvendelse af de relevante principper og regler i EU-retten i forbindelse med prøvelsen af afgørelsens lovlighed.

Det kan således ikke udledes af de påberåbte afgørelser eller af praksis fra EU-Domstolen i øvrigt, at domstolene netop på varemærkeområdet skal foretage en fuldstændig ny og selvstændig prøvelse af en administrativ myndigheds afgørelse, herunder i tilfælde hvor den administrative myndighed besidder en særlig sagkundskab og viden om det pågældende område, og hvor den senere domstolsafgørelse er truffet under medvirken af sagkyndige dommere.

Det tilkommer herefter den enkelte medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte sin praksis på dette område med respekt af ækvivalens- og effektivitetsprincippet.

Højesteret har inden for det konkurrenceretlige område, der ligesom det varemærkeretlige område er EU-harmoniseret, udtalt, at tilsidesættelse af vurderinger, der i det væsentlige bygger på et konkurrencemæssigt skøn, forudsætter et sikkert grundlag, jf. f.eks. UfR 2023.3601 H.

Der er ikke grundlag for at antage, at der på varemærkeområdet er krav om en mere intensiv prøvelse af skønnet end på andre EU-harmoniserede områder.

Sø- og Handelsretten har efter det foran anførte ved prøvelsen af Ankenævnets skøn i nærværende sag ikke tilsidesat ækvivalens- og effektivitetsprincippet eller krænket retten til effektive retsmidler i artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Sø- og Handelsrettens dom lider ikke af retlige fejl efter den prøvelse af Ankenævnets skøn, der er foretaget ved dommen.

Der er herefter ikke anledning til at træffe afgørelse om præjudiciel forelæggelse efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

Registrering af varemærkerettigheder

Der er også for landsretten enighed om, at Træ-Varemærkerne er velkendte i EU og Danmark.

Spørgsmålet er herefter i første række, om VA 2019 01250 er identisk med eller ligner Julius Sämann Ltd.'s trævaremærker   , jf. varemærke-

lovens § 15, stk. 3, nr. 1. Det følger af EU-Domstolens faste praksis, at der ved denne vurdering skal foretages en helhedsvurdering under hensyntagen til alle de relevante faktorer i den foreliggende sag, herunder blandt andet graden af lighed mellem de omtvistede tegn og mellem de omhandlede varer eller tjenesteydelser og intensiteten af det ældre varemærkes renommé samt graden af dets særpræg, iboende eller opnået ved brug.

Ved denne vurdering finder landsretten heller ikke, at der er grundlag for at tilsidesætte det skøn, der er foretaget af Ankenævnet og Sø- og Handelsretten, der begge har truffet deres afgørelser under medvirken af sagkyndige dommere. Ud over de forhold, der er anført i disse afgørelser, lægger landsretten tillige vægt på, at beskyttelsesområdet for grantræer må anses for begrænset, og at Julius Sämann Ltd.'s trævarer har bløde former, mens VA 2019 01250 har skarpe former. Det forhold, at de to varemærker er registreret i samme vareklasser, og at kunderne til produkterne til dels måtte være sammenfaldende, kan ikke føre til en anden vurdering.

Med samme begrundelse er der heller ikke risiko for forveksling efter § 15, stk. 1, nr. 2.

Konklusion og sagsomkostninger

Landsretten stadfæster herefter Sø- og Handelsrettens dom.

Efter sagens udfald skal Julius Sämann Ltd. i sagsomkostninger for landsretten betale 50.000 kr. til Ankenævnet til udgift til advokatbistand inkl. moms. Der er herved lagt vægt på sagens værdi, omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Sø- og Handelsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Julius Sämann Ltd. inden 14 dage betale 50.000 kr. til Ankenævnet for Patenter og Varemærker. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 07-02-2024 kl. 10:59

Modtagere: Indstævnte Ankenævnet for Patenter og Varemærker, Appellant
Julius Sämann Ltd